

4

Jeden z nejlepších způsobů, jak objevit skrytá zákoutí svého města, ne romantická zákoutí, ale ta skutečně nepravděpodobná, je zamilovat se do ženatého muže. Jen tak lze vysvětlit, proč jsme v Badaloně, myslím, že je to Badalona, jíme toxické krokety, které se nám zdají lahodné, ve špinavém baru, jenž nám připadá jako nejúžasnější místo na světě a kam plánujeme brzy znovu zajít, spokojení a povznesení, jako bychom seděli v Ritzu. Santiho jsem neviděla už několik týdnů. Naposledy před tvou smrtí. V těch měsících předtím, zatímco ty jsi v posteli marně a divoce bojovala s nemocí a demencí, já, když jsem zrovna nebyla příliš smutná nebo unavená, jsem na stejném místě bojovala, taky marně a občas divoce, abych sobě i světu dokázala, že pořád žiju. Opakem smrti není život, ale sex. A jak k tobě byla nemoc čím dál surovější a neúprosnější, mé sexuální vztahy byly také čím dál surovější a neúprosnější, jako by se ve všech postelích světa odehrávala jediná bitva, ta tvoje. My zoufalci zoufale

souložíme, to se ví. Sbohem ránům, kdy jsem otevřela oči, sama nebo s někým, a šťastně si pomyslela: svět je o něco menší než moje ložnice. Někdy jsem měla pocit, že se obě proměňujeme na suché křehké stromy, šedé jako přízraky, které se každou chvíli rozpadnou na prach. Ale když jsem ti to řekla, ujistila jsi mě, že ne, že jsme dvě nejsilnější osoby, jaké znáš, a že na nás si žádná vichřice nepřijde. Santi má na sobě mé oblíbené prastaré vybledle červené džíny a khaki bundu, kterou jsme spolu kupovali už dost dávno. Myslím, že se tak obléká, aby se mi líbil, ale taky jako amulet proti bouřím, kterým náš vztah často čelí. Když jsem ho viděla, jak se na kole vyhýbá autům a míří ke mně jako šíp, šlape vestoje, jako by mu bylo dvacet, a ne víc než dvakrát tolik, v obnošených červených džínách, se snědým a pevným tělem, v dolní části díky lyžování a cyklistice vypracovanějším a svalnatějším než v horní, s dělnickými rukama, krátkými a silnými a často odřenými, srdce ve mně poskočilo, jako pokaždé. Nejspíš proto se s ním stále vídám. Vždycky jsi mi říkala: „Tvůj problém je, že se ti líbí pěkní chlapi,“ a tvářila ses přitom naoko starostlivě. Ale myslím, že se ti tahle moje vlastnost, tak mužská a dětská, s níž dávám přednost něčemu natolik nepodstatnému, nahodilému a povrchnímu, jako je příjemný vzhled, před mocí, inteligencí či penězi, v hloubi duše líbila.

Dali jsme si pár skleniček a rozhodli se jít něco rychlého sníst, už jsme se dlouho neviděli a spěcháme, aby-

chom byli spolu sami, ruce se nám nepozorovaně rozbíhají, dotknu se jeho pasu, zavadí mi o rameno, pohladí mi malíček, když mi zapaluje cigaretu, a neustále jsme u sebe o pět centimetrů blíž, než by se slušelo mezi přáteli. Noříme se do úzkých uliček, kde hledáme nějaké klidné a osamělé místo daleko od slunce, když procházíme podchodem přitlačí mě ke zdi, políbí mě a vsune mi ruku do kalhot. Fyzická síla chlapů by měla sloužit výhradně k potěšení, měla by nás vyždímat, aby v nás nezbyla ani kapka lítosti či strachu. Objeví se kluk s batohem, po očku se na nás dívá, tváří se jakoby nic a zrychlí krok, už jsem skoro zapoměla na zmatek prvních polibků, na spěch a modřiny, které předcházejí postupnému ovládnutí pomalosti a nehybnosti, gest přesných jako u chirurga, když do šukání pouhým tělem zapojíme i hlavu.

„Zavřou nás za veřejné pohoršování,“ zašeptám mu do ucha.

Zasměje se, o několik bolestných centimetrů se ode mě odtáhne a velice pečlivě mi upraví kalhoty a košili, jako bych byla malá holka, asi stejně, jako když pomáhá s oblékáním svým dcerkám.

„Někdy v noci bychom si sem mohli jít zapíchat. Co říkáš?“ řeknu. „Jako pubertáci.“

„No jasně.“

„Vezmu si sukni, to bude jednodušší.“

Chytne mě za ruku.

„Jdem něco sníst, chuligánko.“

„Není nad vertikální lásku. To ví každý,“ dodám.

Plácne mě přes zadek.

Upíjím bílé víno ze sklenice, v níž se smutně rozpouští kostička ledu, kterou mi přinesl sympatický číšník, s odhodláním a bez ptaní, když jsem mu řekla, že to víno možná není tak úplně vychlazené, zatímco Santi si vesele vykládá s majitelem baru a hladí mi koleno. Člověk, který není milý na číšníky, není milý na nikoho a nakonec nebude milý ani na tebe, myslím si. Nadšeně mu vychvaluje houbové krokety, které byly určitě zmražené. Dívá se mi do výstřihu a usmívá se.

„Už jsem ti vykládala svou teorii, že chlapi, co jsou posedlí jídlem, to tak mají proto, že málo šukají?“ ptám se ho. „A že jen díky tomu přežívají všechny ty snobské restaurace v tomhle městě? Všiml sis, že jsou vřdycky plné párů ve středním věku? Chlapi, co mají hodinky drahé jako auto, mluví o receptu na krokety, kdežto ženské koukají do blba a tváří se znechuceně a znuděně nebo počítají kalorie.“

„A znáš mou teorii, že když máš chuť šukat, je to proto, že máš chuť šukat?“

„To mě nikdy nenapadlo. Možná to tak je.“

Chytne oběma rukama pod žebry, jako bych byla lidský korzet, a sevře mě tak, že se mu špičky prstů skoro dotýkají.

„Jak může mít někdo s tak útlým tělem takový kozy?“

„Moje kamarádka Sofía si myslí, že velká prsa jsou opruz,

a říká, že by měla fungovat stejně jako pindour, zvětšit se, když je to potřeba, a když ne, tak se zklidnit a zůstat rozumně velká. Zatahovací prsa.“

Rozchechtá se.

„Tvoje kamarádky jsou prdlý. A ty taky.“

Objedná u číšníka ještě dvakrát bílé. Mám pocit, že jsem moc pila. V lahvi už skoro nic není a mám pocit, že když jsme přišli, byla skoro plná. Santi mě políbí a přidrží mi přitom obličej v dlaních, jako bych mu chtěla uhnout. Objedná ještě krokety, kterých se já ani netknu, a otočí se k číšníkovi s ustaraným povzdechem:

„Když ona mi vůbec nejí.“

„Jezte, paní, jezte.“

Ukousnu půl krokety a dopiju víno.

„Přijijme si,“ řekne. „Na nás.“

„Na nás.“

Chvilí jsme zticha a díváme se na sebe.

„Mám život na hovno. Jsem v hajzlu,“ zašeptá najednou.

„Já taky,“ odpovím.

A rozesměju se svým hyením smíchem, jak říká Guillem, který naučil děti, jak ho napodobit, nervózním smíchem, jak říká můj psychiatr.

„Jak to jde v práci?“

„Už tři měsíce jsme jako společníci nedostali zaplacení. Žádná architektonická kancelář v téhle zemi nemá práci, nestaví se tu ani jeden barák. Nevíme, co bude.“

„Hmm, to je hrozný.“

„V tuhle chvíli bych se nemohl rozvést, ani kdybych chtěl, neměl bych na nájem.“

Další důkaz neodvolatelného vítězství v boji za rovnost pohlaví, které vedlo hlavně k tomu, že oni se stále více podobají nám, nikoli naopak. Teď už se ani muži nemohou rozvést, aby neztratili společenské postavení, říkám si poněkud melancholicky.

„A taky bych nemohl jet lyžovat,“ dodá upřímně.

„No jo. To by tedy byla tragédie.“

„Ty seš potvora!“

Se Santim chodím už přes dva roky. Nikdy jsem nechtěla vědět nic o tom, jaký má vztah se svojí ženou, z ohleduplnosti, z úcty a ze strachu. Obecně si myslím, že nejlepší je vědět toho o lidech co nejméně. Stejně se dřív nebo později ukáže, jací vlastně jsou, je to jen otázka času, ne moc dlouhého, a otevřených očí a uší.

„Rád bych s tebou býval šel na ten pohřeb.“

„Vážně?“ řeknu já a vstanu.

Najdeme malý příjemný hotel, trochu omšelý, rodinný, hned u pláže.

„Líbí se ti to tu? Vyhovuje ti to?“

„Jo. Perfektní.“

Objedná pokoj s výhledem, jen na odpolední siestu, a přitom mi začne rozepínat blůzu. Recepční se na nás neohroženě dívá a nepřestává ťukat do počítače. Objednáme si gin s tonikem, než bude pokoj připravený, a vyjdeme na ulici. Pláž je skoro prázdná, jen sem tam roztroušená tě-

la na slunci, v poledním slunci a své veřejné nestoudnosti zošklivělá. Jedno tělo, i to nejméně půvabné a nemocné a zničené, může být velkolepé a dojemné, ale sto těl vedle sebe na slunci nikdy. Zapnu si pár knoflíčků u košile.

Vyjdeme nahoru do pokoje, je jednoduchý, čistý, s bílými stěnami a dvěma cudnými samostatnými postelemi, které jsou zakryté přehozy se stejně modrým žilkováním jako záclony, a s dvěma obrazy plachetnic nad malým psacím stolem.

Rozesměju se.

„Dvě postele. Vidíš? Ta recepční se nám pomstila za to, cos dole předváděl.“

„Mrcha jedna.“

Ale je to pokoj s výhledem, a když vyjdeme na balkon, moře a obzor patří nám. Těla na pláži, z nichž se stali mravenci, zase nabyla důstojnosti.

Santi, architekt do posledního dechu, který nedokáže nechat prostor tak, jak je, pokud existuje sebenepatrnější možnost, jak ho vylepšit, vytáhne jednu matraci na balkon, položí mě na ni a začne mě svlékat. V záplavě světla ho skoro nevidím. Zavřu oči a začne se mi točit hlava. Otevřu je a snažím se soustředit se na jeho polibky, které mi pomalu stoupají po nohou, ale je mi příliš zle a jediné, co chci, je, aby mi podal sklenici vody.

„Jsi hrozně bledá. Je ti dobře?“ ptá se.

Vypiju dva doušky a začnu zvracet. Zkusím vstát, ale neudržím se na nohou, doprovodí mě na záchod, zvracím,

dokud ve mně nezbyde nic pevného, pak ještě dlouhou chvíli dávím jen tekutinu, a když už jsem ze sebe dostala všechnen alkohol, tělo se ještě pořád snaží něco vyvrhnout. Mé tělo, další ztracený ráj. Konečně dávení poleví. Vidím náš odraz v zrcadle, své nahé tělo jako šedý přízrak se skelnýma očima a za sebou oblečeného Santiho, cyklistu-lyžaře v červených kalhotách, který může neomezeně pít a fetovat a vůbec ho to nerozhodí, i když pak potřebuje nejrůznější stimulanty a nemůže spát, aniž by si dal jointa nebo prášky na spaní. Kdyby mi nebylo tak špatně, připadal by mi sexy. Jsem blázen do svého nesouměrného, měkkého, kostnatého, nedokonalého, disproporčního těla, rozmazluji ho, osahávám ho, dávám mu všechno, o co si řekne, všude za ním jdu, ve všem mu vyhovím, nikdy mu neodmlouvám. Je opakem chrámu. Snažila jsem se, snažím se, bez většího úspěchu, aby má hlava byla chrámem, ale tělo by vždycky mělo být zábavním parkem.

„Už je ti líp?“ zeptá se mě Santi.

Namočil ručník a otírá mi s ním čelo a krk. Podá mi oblečení.

„Jakžtakž.“

„Zapomněl jsem, jak moc špatně ti dělá alkohol, když nejíš. Moc jsem tě chtěl vidět.“

„Nic si z toho nedělej, je to moje vina. Ten poslední gin s tonikem byla blbost. Pokud dneska večer neumřu, zítra mi bude dobře.“

Santi si naloží kolo ke mně do auta a doveze mě až do-

mů. Otevřu okénko a zavřu oči. Jsem vyčerpaná, chci akorát spát. Když přijdeme k domovním dveřím, rychle se se mnou rozloučí polibkem na ústa.

„V téhle oblasti je hodně škol, mohl by mě tu někdo vidět,“ omlouvá se a rozhlíží se kolem. A než klikatým pohybem odjede, dodá: „Zajedu na pár dní s rodinou do Cadaquésu, pozvali nás tam známí. Doufám, že budu moct na chvílku zmizet a že se uvidíme.“

Zavřu dveře a spěchám po schodech nahoru. Myslím, že budu zase zvracet. Běžím na záchod.